

Bemærkninger til forslaget

Begrundelse

Modstanden mod en udvidelse af EU's magtbeføjelser er betydelig i de fleste EU-lande. Holland og Frankrig afviste EU-forfatningen, og senest har irerne afvist Lissabontraktaten. Ligeledes må det anses for sandsynligt, at folkeafstemninger om Lissabontraktaten ville føre til et nej i flere af de nye medlemsstater såvel som de udviklede EU-lande.

EU-landene er ikke en homogen masse, og europæerne er – trods en nogenlunde sammenlignelig kultur – ikke ét folk. Kravet om national suverænitet er stærkt, og der kan ikke fremføres en eneste holdbar begrundelse for, at der er fordele ved at overføre mere suverænitet til EU. Der er tværtimod adskillige gode grunde til at rulle EU's indflydelse tilbage til det, som er nødvendigt for at få frihandelsområdet til at fungere.

Europæerne bliver overøst med propaganda for EU's succes. Der bruges enorme summer af skatteydernes penge på Kommissionens propaganda for EU-projektet, men en stor del af budskabet er falskt. Hovedpåstanden er, at EU's planøkonomi gør os rigere. OECD's tal over medlemslandenes BNP (købekraftkorrigeret) viser imidlertid, at ud af de ti rigeste OECD-lande er kun fire EU-lande, nemlig: Luxembourg, Irland, Holland og Østrig. Europæiske lande som Norge og Schweiz, der står uden for EU, er begge med på toptilisten. Men selvfølgelig: De reformfjendtlige medlemsstater lukrerer på den omfattende økonomiske bistand fra os andre, som betaler høje skatter for at bidrage til stater, som ikke vil beskatte deres egne borgere. Det er ikke i vores interesse – så meget mere som en stor del af bistanden går direkte i de forkerte lommer, fordi EU's økonomiske forvaltning er syg.

EF-Domstolens dynamiske fortolkning af EU-retten er det seneste bevis på, at EU vil begrænse de europæiske demokratier og erstatte dem med et embedsmands- og dommerstyre, som træffer de beslutninger, den herskende elite ønsker. En dansk accept af Domstolens konstante udvidelser af EU-retten er et klart grundlovsbrud. Det har Højesteret fastslået i den dom, som retten afsagde i den sag om grundlovsbrud, som

en kreds af EU-modstandere anlagde mod statsministeren efter ratifikationen af Maastrichttraktaten. Det hedder i dommens præmisser, at afgivelse af suverænitet ud over i nærmere bestemt omfang kun er mulig ved folkeafstemning, jf. grundlovens § 20, medmindre der kan mønstres fem sjettedele flertal i Folketinget. Det, EU's domstol gør, er præcis at fratage medlemsstaterne suverænitet i et ukendt og uforudset omfang. Det er ikke foreneligt med grundlovens ord.

De seneste EU-domme om familiesammenføring, som har præget den seneste måneds medieblade, er gode eksempler på denne uforenelighed – og illustrerer den grundlæggende syge struktur, der præger EU. Her overlades politiske beslutninger på snart sagt alle områder til ikkefolkevalgte dommere, mens politikerne står tilbage som umælende får uden indflydelse. På den vis er der ikke noget nyt i de meget omtalte domme. Det unikke er, at de har bevirket, at visse japolitikere har fået øjnene op for, at det rent faktisk udgør et problem, når dommere tiltager sig magt, som var tiltænkt de andre to dele af magtens tredeling. Netop magtens tredeling er ofte det, der fremføres som et forsvar for EF-Domstolens politiske virke. Og egentlig lyder det jo meget rigtigt, at domstole er nødvendige ved siden af lovgiver og administration – og domstolene skal være uafhængige; ergo må de ikke kritiseres. Men de fleste vil også kunne indse, at en tredeling af magten nødvendigvis forudsætter, at der er en adskillelse af, hvad de tre magtenheder skal tage sig af. Efter grundloven skal de danske domstole rette sig efter loven. Med andre ord er de danske domstole underlagt Folketinget – dog ikke forstået sådan, at Folketinget kan instruere domstolene om et bestemt resultat. Men Folketinget afgør rammerne for domstolens virke. Hver magtenhed har altså sin ramme.

Og det er her, vi finder et af EF-traktatens grundlæggende problemer. EF-traktaten indeholder nemlig – i modsætning til grundloven – ikke en bestemmelse om, at Domstolen skal rette sig efter loven. Derimod foreskriver artikel 220, at EF-Domstolen skal være om lov og ret. Heri ligger selvsagt en langt mere dynamisk og politisk fortolkningsmulighed, end hvad vi el-